

Egyedül a nagyvilágban

Készítette: Makkos Anna

Rigómamának három kicsi fiócskája fiókája született, Karcsi a legidősebb, Gergely a középső, és a kicsi Kitti.

Egyszer, egy nyárvégi napon, sárgarigó mama a kicsi fiókákat repülni tanította, hogy mielőtt beköszönt a hideg, útra tudjanak kelni.

Az őszi utolsó napján a madárcsalád elrepült melegebb éghajlatra, mert a hidegben nem találnak elegendő élelmet. Kitti a fészekben aludt, így nem hallotta meg, hogy anyukája szólt, így ő otthon maradt egyedül.

Mikor felébredt, észrevette, hogy a családja nincs otthon. Először arra gondolt, hogy elmentek ennivalóért. Várt. Várt. A szomszéd ágon meglátott egy fakopáncsot.

- Nem láttad a szüleimet és a testvéreimet?
- Reggel láttam őket, mikor épp Afrikába indultak a többi madárral együtt.
- Oh! Gyorsan utánuk repülök!

Igen ám, de mikor repülni akart, nem sikerült; mert még nagyon gyengék voltak a szárnyai, és egy nagy huppanással a földre zuhant, nagyon megütötte magát.

Amikor magához tért meleget és friss kenyér illatot érzett. Kinyitotta a szemét és egy kedves kislány puha kezecskéiben találta magát.

- Szia, kedves kismadár! Lucy vagyok, nem kell félned, nem bánalak, majd én vigyázok rád, lakhatsz nálam a meleg szobában.
- Anya! Anya! Nézd! Szegény kismadár leesett a fészkéből, a családja már elrepült. Had maradjon nálam! Etetem, gondozom!

Anyukája megengedte, ettől a perctől kezdve szívébe zárta a kis Lucy az új barátját.

Telnek, múlnak a napok, Lucy nagyon siet minden nap haza az iskolából, hogy minél több időt tölthessen kis kedvencével.

Kitti nagyon jól érzi magát. Sokat erősödött a szárnya, Lucy tanítja repülni. Az ablakból figyelik, hogy a fészket a fán szépen lassan belepi a fehér hó.

Kittinek nagyon hiányoznak a szülei és testvérei, arra gondol, Gergely és Karcsi vajon milyen nagyok már?! Lucy észrevette, hogy amikor az ablakon át a kis Kitti figyeli a fészket, szomorúvá válik a csicsergése. Megnyugtítja a kismadárkát, hogy ne aggódjon, tavasszal visszajön a családjá.

Lucynak volt már házi kedvence, az öreg kutya Bodri, és a nyafogós macska Ottó.

Bodri öreg, nyugodt vizsla volt, napközben sokat aludt a meleg szőnyegen.

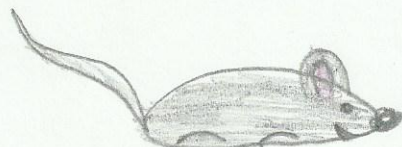
Ám Ottó, a macska egész nap Kittit szeretne volna kicsalni a kalitkából, hogy kedvére kergethesse.

- Gyere Kittike! Nézd mit adok! Finom zsemle!
- Nem megyek ki, mert el akarsz kapni!
- Gyere, Kitti, adok neked magokat!
- Nem megyek!

Bodrit már nagyon zavarta az állandó civakodás, ezért hangos ugatásba kezdett, mire Ottó gyorsan eliszkolt és a szoba sarkából figyelte a kismadarat.

Eközben megérkezett a ház titkos lakója, Cincin, a kiséger. Ő olyan kicsi volt, hogy befért a kalitkába.

- Téged hogy hívnak, miért laksz ebben a kalitkában? Én Cincin vagyok.
- Engem Kittinek hívnak, és várom a tavaszt, amikor visszatér a családom Afrikából. Én sajnos itt maradtam. Lucy vigyáz addig rám.

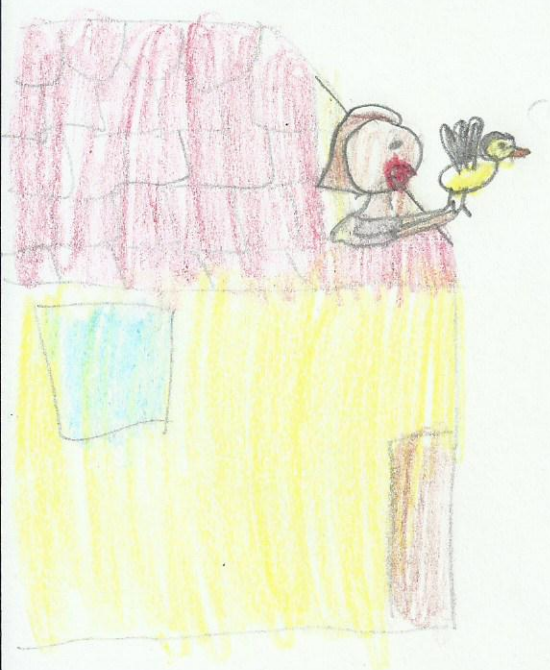
Cincin a kalitkában maradt, ott biztonságban volt a macskától, aki mindig lesben állt.

Így teltek, múltak a hónapok, Kittinek egyre jobban hiányzott a családja, nem is értette miért, hiszen a Lucyt, Bodrit, Cincint, de még Ottót is nagyon megszerette és családjának tekintette.

Egy reggel arra ébredtek, hogy a szoba ablakába besüt a nap, és amikor kinéztek, látták, hogy elolvadt a hó. Kitti nagyon izgatott lett, hogy nemsokára megérkezik a családja.

- Kitti! – szólt Lucy – Gyere, repülj ki az ablakon és szállj a fa tetejére!

Kitti eleinte félve tette meg az első lépéseket az ablak párkányán, de tudta, hogy már elég erős és menni fog a repülés.

Kitti eleinte nem mert egyedül maradni a fészekben estére, így mikor besötétedett, visszarepült a kalitkájába. Lucyt aggodás fogta el, hogy túlságosan is házi madárka lett és nem fog tudni beilleszkedni a madarak közé.

Lucy egy nap arra lett figyelmes, hogy egyre több madárfészek lesz tele és egyre hangosabb madárcsiripelést hall.

Amikor kinyitja az ablakot, hogy kismadárkája kirepülhessen, nagyon meglepődik, és izgatottan szól Kittinek.

- Gyere! Gyere! Vissza jöttek! Nézd!

Kitti remegő szárnyakkal kirepül, és boldogan repül a családjához.

Kitti nagy boldogságban töltötte a nyarat családjával, de minden nap vissza – vissza szállt az ablakba.

Fura érzést érzett. Tudta, hogy a madarak az igazi családja és velük fog menni mikor beköszönt a hideg, de összeszorult a torka, hogy sokáig nem láthatja majd Lucy, Bodrit, Cincint és Ottót.

Amikor a madarak készülődni kezdtek a nagy út előtt, Kitti odarepült az ablakba és félve csiripelt, nézte a már szárnyaló madár csapatot.

Lucy tudta, hogy itt a pillanat, el kell köszönni kis madárbarátjától.

Kitti kicsit még tétovázott az indulással, de tudta, hogy neki a családjával kell, menni, hiszen az otthon az ott van, ahol a család együtt van. Velük nem érzi magát elveszve valahol a nagyvilágban, bárhol is legyenek éppen.

